

יצחק האהוב!

בשבוע הבא ניפגש "החברה מהכתה"- נרקיס, במלאות לנו 70 שנה.
אי אפשר שלא לזכור בהזדמנות זאת, את כל אלה שלא יגיעו, ומבחינתי בעיקר אותך.
במחנות ה"עזרה למשק צעיר" בשדה בוקר, היינו "צוות" בדלול האפרסקים, אתה על
העץ ואני על האדמה.
אז גיליתי את יכולתך המרשימה ל"דבר מהלב" ולשתף בקשיים ובשמחות.
מאז נשארנו "חברי נפש" וחלקנו את נשמותינו בטיולים, לימודים, בקורס קצינים ובראשית בניית
המשפחות.
שיתפת אותי בקושי לחיות בשני עולמות, בבית חשוך ועצוב של הורים ניצולי שואה מחד,
ובחברת הילדים ה"קשוחה" והצינית, מאידך.
היה מענין ומרגש להיות ידידת נפש שלך, כי למרות הקשיים, כולם זוכרים אותך כאיש
אופטימי, שמח ובעיקר "חבר".
הערצתי אותך על התכונות הללו שלך, ואני מתגעגעת אליך כבר 45 שנה ואולי לכל חיי....

אורה